

‘England, Old England’ - de fietstocht teveel.

deel 1 - Turnhout Maassluis - Harwich - Stoke by Carle

“Op de fiets wordt een mens optimistisch. Dan ervaar je dat willen, kunnen en uitvoeren, één kunnen zijn in een ronddraaiend fiets-pantheïsme. Dan wil je wel juichen: Es geht, es geht, es geht!”, aldus de Duitse filosoof Peter Sloterdijk.

Dat was op het oude Engelse platteland in een wijde boog om Londen wel een ander paar mouwen, ondanks het betrekkelijk mooie weer - slechts één dag hagelstormen en slechts één hele dag regen van 22 augustus tot 3 september 2016.

Die Sloterdijkse ervaring heb ik deze reis in Engeland hooguit drie keer mogen genieten gedurende een uur of wat.

En dat lag in eerste instantie aan **het wegennet op het Engelse platteland**. Vooreerst zijn de toeristische fietswegen - national cycle network - vaak oude spoorbeddingen of veel te

smalle wandelwegen, niet of slecht verhard en onderhouden wegens de belerende landeigenaren geen zin in dat werk.

<http://www.sustrans.org.uk/ncn/map/national-cycle-network>

Zeker na een flinke regenbui is het soms dagen later nog ploeteren door slijkgeworden plassen of over gladde kalksteen beddingen.

Wegens hoge boetes zijn de hondenexcrementen in de stedelijke zones beperkt, maar ook daar is het volume paardenstront aanzienlijk en moeilijk te vermijden.

De landelijke asfaltwegen liggen omzoomd door hoge ondoordringbare heggen waarbij de afwatering middeleeuws gebleven is. Indien toch riolering voorzien zijn de putten dichtgeslibd door landbouwvuil en slijk wegens niet of nauwelijks onderhouden. Grachten zijn er zelden waardoor het regenwater naar de laagste punten op de rijbaan stroomt wat de dag nadien nog forse modderplassen genereert.

Door deze slechte of onbestaande afwatering zijn alle randen van de asfaltwegen vlak naast de heggen voorzien van de beruchte 'potholes' waar je banden en wielen op stuk rijdt en dus moet uitwijken.

Herhaald reparatiewerk levert na jaren aan de wegranden een brokkelige asfaltlaag op waar het lastig rijden is voor fietsers die niet naar het midden van de baan kunnen uitwijken.

Op die wegen hebben de meeste automobilisten wel enige

consideratie met de fietser die ze amper kunnen passeren wegens bochtige onoverzichtelijke rijbanen met tegenliggers. En ten derde zijn de landelijke wegen vaak voorzien van bijzonder pittige hellingen waar het krakend klimmen is met een bagagekar en vervaarlijk afdalen. Ik heb voor het eerst de voorste Shimano Deore XT kamwielen set van mijn Koga Worldtraveller compleet losgereden en drie keer een bagagekarkanteling overleefd. Zij het een keer met flinke schade door de disselklem tegen mijn achterwiel.

Ik vat zelfs na verschillende gesprekken en websurfen niet waarom men die hoge heggen niet geleidelijk aan maar systematisch een paar meter verder van de rijbaan verplaatst met een degelijk grachtensysteem in de berm en zoals in zowat de hele rest van Europa. De heel eigen beschermde flora en fauna verhuist dan geheid mee en floreert daar veel mooier en beter. Met minder dode vogels, hazen, konijnen, egels en eindeloos veel eekhoorns.

Dat wat de infrastructuur betreft.

Ergoer was nog **de houding der mensen.**

Zelfs in de Nieuwe Duitse Bondslanden (de oude DDR) die ik vorig jaar met de fiets doorkruiste, <http://www.janvanduppen.be/?p=3003> konden de locals en

passanten lang niet tippen aan de Engelse bedrevenheid om de blik af te wenden, toch maar zeker geen reden tot contact of conflict te geven door een verkeerde blik of oogopslag. Op het oude DDR platteland in Vorpommern en Brandenburg kreeg je oogcontact met de bejaarden op kerkhoven en groentetuin maar vaak werd hun blik verschrikt en haastten ze zich weg voor de vreemde die per definitie onrust leek te zaaien.

Op het Engelse platteland kon een antwoord op een luide goedendag wel eens beantwoord worden, in de voorsteden schrikken de mensen zich haastig tegen de muur op de stoep. Ook kleine kinderen op de fiets of te voet zijn vaardig in het ontwijken van ieder oogcontact. Ook onderling met wie niet tot de directe eigen groep behoort.

Segregatie is in dit oude land een wezenlijk kenmerk van de samenleving.

De rijken en beter begoeden hebben zich teruggetrokken in hun landhuizen, halls, mansions, cottages met mooi onderhouden tuinen.

Engelsen op het platteland lijken zich te gedragen als paarden met oogkleppen, lopend op smalle landwegen met hoog gesloten heggen die hun blik behoedt voor elders, verder, of het onverwachte dat hen aan het schrikken zou kunnen brengen! Helemaal in zichzelf gekeerd onverstoord doorgaan met hun tuin- en

huisbezigheden als bijdrage aan cultuur en maatschappij. Misschien ook wel in de hoop dat op die manier de gruwelen van de stedelijke buitenwereld aan hen zullen voorbijgaan, of minstens door het bureaus informatienetwerk zullen gestopt worden.

Bij individuele contacten zijn ze meestal wel vriendelijk. Maar iedereen kijkt bij voorkeur voor zich uit naar de grond en vermijdt actief oogcontact buiten het eigen gezelschap. In de voorsteden is het zelfs nog erger: jong, oud en ouder - ook kinderen - proberen actief ieder oogcontact met anderen vermijden. Er is geen nieuwsgierigheid naar de ander, de vreemde, de buur wegens doorgaans alleen maar ellende als antwoord. De segregatie is in Engeland een wezenlijk cultuuronderdeel geworden om erger te voorkomen. Niet alleen naar naam, taal, accent, kledij, auto, huis en tuin maar ook in de hoofden der Engelsen en meer nog hun inwijkelingen.

Maandag 22 augustus 2016 Turnhout Maassluis 129 km

Pas na de middag klaart het op. De regenwolken verdwijnen en het werd mooi fietsen onder een blauwe hemel met een vrolijk en kleurrijk zonnetje op naar de Zuidhollandse eilanden en Maassluis.

Over
Hoogstraten
nog even
langs de
gebroeders
Van Gogh in
Zundert,
langs
Rucphen

naar Oudenbosch waar ik enigszins verbluft ben van de enorme Basiliek van de Heiligen Agatha en Barbara voor de Pauselijke Zouaven.

Een merkwaardige architectonische compilatie van het Sint Pieter op mensenmaat achter een dito gevel van Sint Jan van Lateranen in Rome. En dan nog wel van P.J.H. Cuypers, dé katholieke toparchitect uit Roermond die elders in het protestante Nederland flink aan de historiserende bak kwam. (Rijksmuseum Amsterdam)

https://nl.wikipedia.org/wiki/Basiliek_van_de_H.H._Agatha_en_Barbara

Basiliek van de H.H. Agatha en Barbara

Tegen
zoveel
Rooms
geweld

zinkt de koepelkerk in Willemstad van prins Maurits in het niet. Nochtans is het hier mooi omringd met veel groen in een mooi gerestaureerde vestingstad onder de Moerdijk.

Ik fiets eindelijk eens helemaal over het Hellegatsplein onder Tiengemeten naar Numansdorp Oud Beijerland binnen. Bij uitzichtloze file op de Moerdijk tijdens mij tien tropenjaren in Rotterdam Zuid was dit soms een bruikbare sluipteg. Al heb ik er midden in een winterochtend met sneeuw en stormwind eens een half uur stil gestaan hoog boven de zeesluizen op een wiegende brug.

Bij mijn passage met de fiets was net de Haringvlietbrug opgehaald voor een passerend flottielje zeiljachten. Ik stond er dus naast de auto's op de ventweg een meter verder van

de reling wegens de diepte, gepakt en gezakt met mijn fietskar tegen de wind in geleund.

De namen van de eilanden, dorpen en wijken die in 1953 door de grote overstroming werden getroffen werden toegekend aan de straten en pleinen van de nieuwbouwwijk Pendrecht in Rotterdam Zuid waar ik een decennium als huisarts probeerde staande te blijven. Het was een indrukwekkende tocht vol

herinneringen aan het wel en wee van de patiënten die in die gelijknamige straten van Pendrecht woonden en soms nog wonen.

Het veer van Hekelingen voerde me weer langs de prachtig oude koopmanswoning waar ooit vrienden huisden bij wie ik tijdens mijn tropenjaren in Zuidwijk altijd terecht kon.

De tocht doorheen de Botlek was ietwat surrealistisch - *'Alles blijft, Alles gaat voorbij; Alles blijft voorbijgaan.'* Jules Deelder - langs de enorme petrochemische bedrijven, treinsporen, goederentreinen en honderden fietsers en bromfietsers van en naar het werk. Langs Rozenburg kon ik met het veer naar Maassluis waar ik nu voor het eerst tijd had om het mooie centrum te bekijken.

Het onthaal door mijn opvolger en wie hem lief is was leuk, lekker en aangenaam.

Het uitwisselen van herinneringen met wie mij al die jaren dierbaar was, maakte de stramheid van mijn lijf dragelijk.

Ik koester inmiddels vooral de mooie herinneringen, het gevoel dat we ertoe deden in die jaren, dat we iets zinvol deden voor de vele patiënten.

Inmiddels zijn we genezen van de verslaving die huisarts heet, van dat fantastische gevoel dat mensen echt op jou als hulpverlener beroep doen en dat zij je echt het gevoel geven iets voor hen te betekenen. Het heeft bij mij lang geduurd, zeker 2,5 jaar eer ik het gevoel kreeg afgekickt te zijn. Nu treedt dan eerder een zekere mildheid, sereniteit op met de herinneringen aan het vertrouwen van al die mensen, hun leven, lijden, vreugde, pijn, geboorte en dood.

Maar ook aan alles wat ik van hen heb kunnen en mogen leren.

Niet in het minst dat zij mij verlost hebben van mijn idealistisch wereldbeeld met aanvankelijk 750 tijdelijk erkende vluchtelingen, bijna 100 nationaliteiten, kleine en grote criminelen, jonge dealers

die later in 'vrouwen' gingen, bejaarde recht-voor-de-vuist Rotterdammers, Don Kozakken, Oekrainers, Witrussen, Georgiërs, Armenen, Turkse en Marokkaanse families, Kaapverdianen, strandnegers en bosnegers uit Suriname, Ghanezen, Ethiopiërs en Somaliërs, Javanen, Hindoestanen, Oostbidders en Westbidders...

Zij toetsten mijn kennis in de praktijk over de 'Culturele contrasten – Het verhaal van de migranten in Rotterdam' van Gabriël van den Brink die toen reeds concludeerde dat de segregatie alleen maar toenam en een zware hypotheek op de toekomst leggen zou.

Grootsteden van vandaag die een toevloed verwerken van mensen uit de hele wereld vertonen eenzelfde gelaagdheid en een toenemende reële segregatie. Op de werkvloer is er wel verplichte interactie, maar daarbuiten én in de publieke ruimte blijkt de segregatie toe te nemen. Mensen van eenzelfde culturele origine of eenzelfde land van herkomst zullen eerder met elkaar een samenleving opzetten dan met mensen uit andere culturen als burens. Meer nog, de pogingen tot sociale en culturele 'mix' in de verschillende Rotterdamse wijken lijken uit te draaien op meer gesegregeerde woonvormen, waarbij de minderheidsgroepen zo snel mogelijk hun biezen proberen te pakken. Deze segregatie uit zich ook in de samenstelling van de schoolpopulaties.

De 'moderniteit' waarover van den Brink spreekt, wordt buitengehouden uit deze culturen die elkaar niet erkennen en herkennen als burens maar in zichzelf gekeerd mythische en vaak onbestaande waarden van het land van herkomst blijven koesteren. Het percentage gemengde huwelijken is miniem, het aantal huwelijken met partners uit het land van herkomst is en blijft zeer hoog. Ook op politiek

vlak zal deze segregatie zich wreken omdat voor vele verkozenen en politieke ambtsdragers de eigen achterban de ultieme afrekening zal maken.

<http://www.janvanduppen.be/?p=216>

De vraag is immers hoe lang het in de huidige omstandigheden - vooral intense communicatie met het moederland waaruit ze gevlucht zijn - zal duren eer zo'n groepen immigranten echt geïntegreerd geraken in een land met een ander cultuur, hoe lang het duren zal eer zij bereid zijn om als individu te ageren en beoordeeld te worden en niet als 'sippe', clan, religieuze en nationalistische voorhoede. De ervaringen met tweede en derde generatie Turken in Beringen en Rotterdam nav de staatsgreep van Erdogan in Turkije doen het ergste vermoeden.

<http://www.janvanduppen.be/?p=932> mijn Blogs in 2009 de latere op Dupslog onder vrt deredactie.be opinie

Mijn afscheid van hen in de huisartsenpraktijk inmiddels ruim twee jaar geleden zal ik nooit vergeten. Na zoveel jaren zit Zuidwijk mij nog steeds onder de huid en raak ik dat Rotterdam nooit meer kwijt. Die littekens hebben mij ook gemaakt tot wie ik vandaag geworden ben.

Van de onderwijsverslaving ben ik echter nog niet genezen en dan nog niet zozeer van de socratische maieutiek als luisteren en verlossend interveniëren dan wel doceren.

Dat wordt een ander paar mouwen, vrees ik. Al helpt een toenemende mildheid en sereniteit zeker.

*'And last, the rending pain of re-enactment
Of all that you have done, and been; the shame
Of things ill done and done to others' harm
Which once you took for exercise of virtue.'*

T. S. Eliot's *Little Gidding* 1942

Dinsdag 23 augustus 2016 Maassluis - Hoek van Holland - Harwich: 30 km

Een magnifiek fietstraject van Maassluis naar Hoek van Holland met heel veel fietsers op en neer, eenzaten, bejaarden in duo of groep...

Hoek van Holland was erg druk wegens marktdag en veel toeristen van de ferry.

Op de Ferry Hollandia van Stena Lines mag ik tussen de auto's mijn fiets vastleggen in het vooronder naast de enorme vrachtwagencombinaties waarmee de boot wordt volgestouwd. Er is een matige wifi aan boord. Het weer is erg mooi. We passeren de stinkend dure strandtent Sand waar ik ooit voor de zomervakantie met mijn medewerkers heb gedineerd en waar ik nadien een behoorlijke voedselvergiftiging aan over hield.

Op de boot zitten veel Engelse kinderen die terug van vakantie zich rovervelen en in de normaal als rustig bedoelde computerkamer een heisa maken over spelletjes en andere onzin.

Een vermoedelijk Pakistaanse islamitische familie met vier meisjes de oudste 9 jaar of zo en reeds gehooftdoekt - hebben een nakomertje als enig zoontje. Het prinsje van het gezin wordt op iedere kreun of kik bediend door de zussen, de mama en bovenal de papa. die hem ook steeds te eten geeft met de papfles.

De zorg voor het jongetje is aandoenlijk.

Hij vertoont een tongprotrusie, een wat klein hoofd met afgevlakte schedel op een korte hals...

De overtocht verloopt over een spiegelgladde zee

onder een staalblauwe hemel.

Ik slaag erin om het laatste kwart van de indringende turf van Christopher Clark, Het IJzeren Koninkrijk: opkomst en ondergang van Pruisen 1600-1947 uit te lezen.

Harwich- in Oud-Nederlands Haarwijk - waar correcter was Heerwijk, wegens de plaats van het leger - is een zeer trieste verouderde en onderkomen haven met aan de overkant Felixtow waar een zeer lange vrachtkade langs de samenkomst van de Stour en Orwell zeearmen.

De uitrij is bijzonder ingewikkeld en ik moet met fiets en bagagekar het hele autotraject mee volgen brug op en af tot bij de douane en immigratie.

Voetgangers passagiers worden met bussen naar het treinstation gevoerd.

Voor mij rijdt een koppeltje met een kleuter op een aanhangfiets bij vader met de vlag van Zimbabwe op hun bagage.

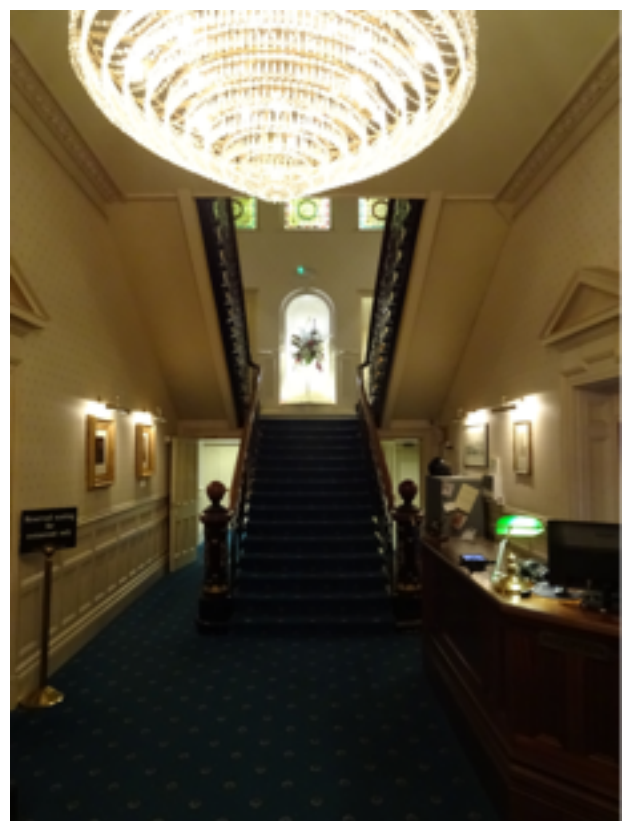
De politie agenten hebben veel sympathie voor de fietsers. Door de vele bruggen en over en onder elkaar doorlopende wegen lijkt mijn GPS het niet meer zo goed te weten en heb ik bijna een aanrijding wegens zelf aan de rechterkant van de baan op een rond punt! De chauffeur kon wel lachen met mijn onbeholpenheid.

Op de eerste hellingen naar het stadscentrum kraken mijn pedalen reeds amechtig. Het wordt al vroeg donker.

Drie keer heb ik een dubbel rond punt moeten nemen eer mijn Garmin wist hoe het allemaal hoorde. Na een flinke klim kom ik bij het Tower Hotel met een mooie oude traphal.

En dat was het dan. Fawltly Towers had er niets aan.

Een klein loeiheet kamertje met heel de nacht draaiende motoren in de buurt. Een raam dat amper openkon. Karntonnen wanden en dus zeer gehorig waardoor medeleven met de activiteiten van de bureen. Geen WIFI op de kamer - enkel in de hall. En dat alles voor bijna 100 € inclusief Engels ontbijt!

B&B voor morgen kunnen boeken in de traphal van het Tower Hotel: langs Colchester naar Stoke by Clare niet zover meer van Cambridge.

Woensdag 23 augustus 2016 - Harwich - Colchester - Stoke by Clare: 100 km

Het ontbijt kost 5 GBP voor wat toast met marmelade. De helft erbij heet Engels ontbijt te zijn: een ei, bacon, worst, halve tomaat, witte bonen, gefrituurd aardappelkoekje en dan vergeten ze de toast nog!

Een treurige ontbijtruimte alwaar evenmin WiFi verbinding zodat de tafels snel geruimd worden.

Op weg naar Colchester gaat het eerst een stuk langs de kustlijn waar oude huizen staan te vergaan en hier en daar worden opgemaakt. Veel wijken zijn voorzien van de Franse uitdrukking 'Cul de sac'.

De voordeuren blijken hier cruciaal, vaak met zuilen en timpanen in felle kleuren met goudkleurig beslag.

Dit land is oud, versleten, uitgeleefd. Met oude bomen, struiken, huizen en mensen.

Braakland met vervallen boerderijen waar niet eens de opruim werd aangevat en alles ligt te roesten in een meurende geur van oude mest, mos en slijk.

In Essex rijdt de betere landman met Range Rover, maar ook Peugeot en Mercedes.

De wegen zijn lamentabel tot matig met felle hellingen en gevaarlijke bermen met boordstenen. In de dorpen wil iemand in de tuin mijn moedig enthousiaste ochtendwensen wel eens keren. Een enkele

keer. De meeste kijken verbaasd op of zelfs dat niet.

Onderweg nog een keer een bord gezien met 'Vote Leave - Labour Leave'.

https://en.wikipedia.org/wiki/Labour_Leave

In Colchester zie ik voor het eerst een spandoek met 'Help Rescue Britain' - het staat toevallig voor een 'SOLD' bord van een huizenrij bij de toegang tot de stad.

Ook al is hier de University of Essex gevestigd, Colchester heeft veel oude trieste wijken en een centrum met zeer oude huizen. Binnen een Romeins fort, later kasteel. Er lopen in de middagwarmte veel beschilderde en beschreven mensen rond. Het museum heeft rare afdelingen met stofzuigers en andere huis-, tuin- en oude keukenrommel. En een watertap voor de dorstige passant!

Het Firstsite museum <http://www.firstsite.uk.net/> is een prachtig gebouw waarbinnen Martin Parr met een

fototentoonstelling 'Work and Leisure' waarvan de foto's over de rabarber-driehoek in Yorkshire

<http://www.martinparr.com/recent-work/recent-work-2/>

mij het meest troffen.

Het meisje van de bewaking vroeg met wat ik vond van de beelden in haar ruimte van een ijs-frietkot met verkoopster en kinderen. Ze schrok wanneer ik zei dat ik het in de oude

DDR- Oost Duitsland situeerde. Het ging namelijk over foto's uit Brighton. 'The Last Resort'. 1983-85.

<https://iheartcamera.files.wordpress.com/2012/03/martinparr.jpg>

Het museumgebouw is zeer groot en heeft verder niets te bieden dan de gebruikelijke macramé voor kinderen.

De lunch in het museumcafé is duur met vierkant fabrieksbrood uit de klassieke plastic zakken. De bediening was erg traag maar dan bleek dat ik naar goed Oosteuropese traditie vooraf had moeten betalen. De WIFI was zeer traag en slecht.

In de tegenoverliggende Minories kloostergalerij was alleen lokaal amateurswerk te koop, maar wel met een prachtige lunchgarden.

Van

Colchester snel op weg naar slaappleaats B&B

Pickwick in Stoke by Carle

Vanmorgen 40 km en nu nog hopelijk 50 km langs de vele heggen die gelukkig wat schaduw bieden tegen de brandende zon, veel meidoorn, bramen, linde, beuk en eikenstruiken langs de nauwe asfaltwegen. Loeiheet, toch maar Nivea 50 gesmeerd. Onderweg water gevraagd bij een naakte man die zich snel een handdoek had omgeslagen. De huizen zijn hier beduidend beter en ook groter.

Maar overall ook in Colchester lijkt de voordeur essentieel, het meest opvallende en protserige gedeelte van het huis. Zelfs van belachelijk oude en vervallen rijhuizen.

In een klein dorpje de eerste winkel gevonden en die verkoopt alles en vooral sterke drank. De uitbater is een Pakistaan of Indiër. Er kwamen net twee fietsers buiten met water gevulde drinkbussen.

Ik heb er een liter spuitwater koud gekocht en mijn bus laten vullen met tapwater.

Het fruit voor onderweg opgegeten in de schaduw van een telefooncel.

En verder berg op berg af, nijldige hellingen, snoeihard afdalen op maximale motorrem, moeizaam omhoog in het laatste stuk. Erg onaangenaam zwoegen.

De heggen vormen nu een soort zachte kraag rond de weg met schaduw en beschutting tegen de sterke westenwind die tegen avond aan op het plateau opsteekt.

Enorme velden bonen die zwart geworden zijn, wellicht kapot gespoten voor een makkelijkere oogst.

Eindelijk de Pickwick B&B in Stoke by Clare.

Pat T. is een oude kranige dame, man overleden in 2000, tot dan altijd sponsors geweest van piste wielrenners, in het Gentse kuipje. Ze kende Patrick Sercue vroeger goed en haar zoon zou wielrenner worden bij een beroemde Belgische 'soigneur' maar na een jaar weigerde hij er verder aan mee te doen. Zijn gezondheid voor de rest van zijn leven was voor hem belangrijker. Intussen is hij ingenieur en een professioneel surfer. Het is een mooie cottage, met goeie WiFi. Ze heeft mijn was gedaan, reed me met haar nieuwe Mercedes naar

The White Horse pub om te eten wat verderop want de lokale vond ze maar niks.

The White Horse serveert in Beer Battered Black Pudding <https://vimeo.com/53371693> met pikante saus en sla, in hetzelfde biersmoutdeeg gebakken kabeljauw met erwten, sla, azijn en deftige frieten. Sloten prikwater met ijs gedronken. De jonge dienststers dragen allemaal hetzelfde mini zwarte topje met strakke leggings voor de oudere pubheren. Veel bejaarde klanten komen hier graag grote glazen bier drinken. Het Engelse bier kan ook in halve pinten. Het bitterste dat ik probeer, smaakt naar melk!

Pat was met het verhuren begonnen nav Tsjernobyl in 1986 waarvan kinderen in Engeland zouden opgevangen worden. Dat liep na een paar keer mis want het land van herkomst vond dat de kinderen veel te sterk beïnvloed terug kwamen en dus een verkeerd wereldbeeld overhielden aan vakanties in Europa.

'That's the problem with us, Europeans, we can't forget who we are!'

Een bijzondere hint naar de olifant in de kamer van de Brexit.

Maar ze wil er niet op ingaan. Geen tijd. Haar oude rosse kat dementeert volgens haar, zoals zijzelf, zegt ze ietwat terughoudend.

Haar partner komt met zijn BMW Z 4 thuis en legt zich meteen voor de tv.

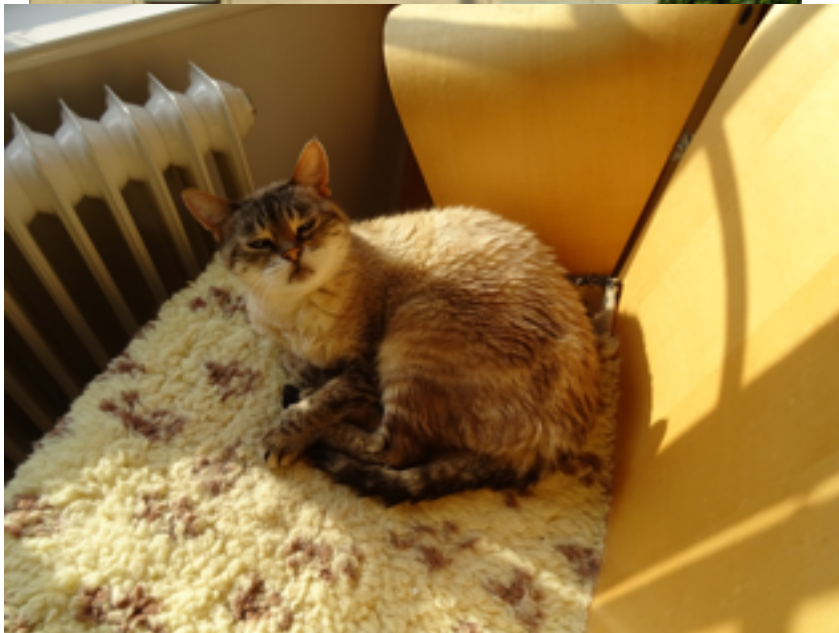
Het huis is echt mooi ingericht, met een

aparte living voor de gasten en een erg mooie tuin.

Na mijn telefoontje komt haar vriend en zij ernaast mij halen aan de pub die intussen ongeveer vol zit. Hij bevestigt dat er paardenrennen zijn in de omgeving, zij weet daar niets van. Hun Engels is nogal plat en moeilijk te verstaan. Mijn was was nog niet gedaan wegens 30C en dan heeft zij hem opgehangen terwijl ik aan het dineren was. Nog tot bijna 22 uur buiten gezeten.

Veel kleine vliegjes en wat muggen in warme slaapkamer.

Bijzonder boek begonnen na de enorme turf van Clark ijzeren koninkrijk: van Hannah Monyer en Martin Gessmann 'Ons geniale geheugen: de onzichtbare kracht die onze toekomst bepaalt. Het had me dan weer snel te pakken.
<http://www.janvanduppen.be/?p=3461>

